

Sygn. akt III AUa 455/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Ewa Jankowska

Sędziowie: SA Marcjanna Górską (spr.)

SA Krystyna Sitkowska

Protokolant: sekr. sądowy Marta Brzezińska

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2016 r. w Warszawie

sprawy J. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.

o wypłatę emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 18 grudnia 2014 r. sygn. akt XIII U 1271/14

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie J. R..

Sygn. akt III AUa 455/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 kwietnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. odmówił J. R. prawa do wypłaty świadczenia za okres od 22 listopada 2012 r. do 31 lipca 2013 r.

W uzasadnieniu decyzji, organ rentowy powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. sygn. akt K 2/12, podniósł, że w przypadku wnioskodawczynie, wypłata powyższego świadczenia byłaby możliwa tylko wtedy, gdyby wnioskodawczynie złożyła skargę o wznowienie postępowania w myśl art. 145a k.p.a., w terminie 1 miesiąca od ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego, tj. najpóźniej do dnia 24 grudnia 2012 r. Ponieważ jednak z wnioskiem o wznowienie wypłaty ubezpieczona wystąpiła w dniu 28 sierpnia 2013 r., to wypłatę emerytury podjęto od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożono wniosek, tj. od 1 sierpnia 2013r.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła J. R. domagając się jej zmiany poprzez orzeczenie o wypłacie należnego jej świadczenia emerytalnego za okres od dnia 22 listopada 2012 r. do dnia 31 lipca 2013 r. wraz z należnymi odsetkami. Ubezpieczona zarzuciła organowi rentowemu niekonsekwencję działań. Jej zdaniem, brak jest podstaw by twierdzić tak jak organ rentowy, że złożyła wniosek o wznowienie postępowania po upływie przewidzianego prawem terminu (art. 145 k.p.a.), skoro w wykonaniu złożonego przez nią w sierpniu 2013 r. wniosku o wypłatę emerytury organ rentowy postanowił wznowić wypłatę jej emerytury od dnia 1 sierpnia 2013 r. uchylając skutki decyzji z dnia 28 września 2011 r. o wstrzymaniu od dnia 1 października 2011 r. wypłaty emerytury. Według ubezpieczonej, skoro wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. spowodował, że z chwilą jego wejścia w życie, art. 28 ustawy z

dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych utracił moc obowiązującą, to organ rentowy powinien dokonać wypłaty zawieszony emerytury także za okres od dnia 22 listopada 2012 r. do dnia 31 lipca 2013 r.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację wskazaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Dodatkowo organ rentowy podniósł, że wznowienie wypłaty świadczenia emerytalnego ubezpieczonej od sierpnia 2013 r. jest zgodne z art. 135 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, stanowiącym, że w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznowia się od miesiąca ustania tej przyczyny, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty.

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującej J. R. prawo do wypłaty świadczenia emerytalnego za okres od 22 listopada 2012 r. do 31 lipca 2013 r.

Sąd ten ustalił, że J. R., urodzona (...), w dniu 1 października 2009 r. złożyła wniosek o przyznanie jej prawa do emerytury.

W dacie składania wniosku ubezpieczona była zatrudniona w Ministerstwie Spraw Zagranicznych w W.. Decyzją z dnia 20 października 2009 r. przyznano odwołującej emeryturę od dnia 1 października 2009 r., tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek. Następnie decyzją z dnia 28 września 2011r. organ rentowy wstrzymał wypłatę emerytury ubezpieczonej od dnia 1 października 2011r., wskazując, iż z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia przez odwołującą wypłata świadczenia ulega zawieszeniu.

W dniu 22 sierpnia 2013 r. ubezpieczona złożyła kolejny wniosek o emeryturę rozpoznany decyzją z dnia 4 września 2013 r. o przeliczeniu emerytury. Wypłata emerytury jednak ponownie została zawieszona z uwagi na kontynuację przez odwołującą zatrudnienia.

W dniu 28 sierpnia 2013 r. odwołująca złożyła wniosek o doliczenie składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonej oraz o podjęcie wypłaty świadczenia. Decyzją z dnia 5 września 2013 r. organ rentowy po rozpatrzeniu powyższego wniosku podjął wypłatę emerytury od dnia 1 sierpnia 2013 r., tj. od miesiąca, w którym złożono wniosek.

W dniu 26 lutego 2014 r. ubezpieczona powołując się na zmianę przepisów dotyczących zawieszenia emerytury, wniosła o wypłatę emerytury zawieszony w okresie od dnia 1 października 2011r. do dnia 28 sierpnia 2013 r. wraz z odsetkami.

Decyzją z dnia 11 kwietnia 2014 r. organ rentowy po rozpatrzeniu wniosku z dnia 26 lutego 2014 r. dokonał wypłaty zawieszony emerytury za okres od dnia 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. oraz wypłaty odsetek za okres od 11 października 2011 r. do 19 lutego 2014 r.

Zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił natomiast uwzględnienia wniosku odwołującej uznając, że brak jest podstaw do wypłaty jej świadczenia emerytalnego za okres od dnia 22 listopada 2012 r. do dnia 31 lipca 2013 r.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie. Sąd wskazał, że wyrokiem z dnia 13 listopada 2012r., K 2/12 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji RP.

Zgodnie z tym wyrokiem, przepis art. 28 ustawy nowelizującej utracił moc z dniem 22 listopada 2012 r., tj. z dniem jego publikacji w Dzienniku Ustaw RP, na podstawie art. 190 ust. 3 Konstytucji RP (Dz. U. 2012, póź. 1285), przy

czym jak stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 sierpnia 2012 r. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. w sprawie sygn. akt K 2/12 wszedł w życie z dniem jego ogłoszenia w Dzienniku Ustaw z dnia 22 listopada 2012 r. pod poz. 1285, lecz wywołał skutki czasowe ex tunc (ma skutek wsteczny, czyli usuwa zakwestionowaną normę prawną od chwili jej wejścia do systemu prawnego).

Odnosząc treść wyroku do stanu faktycznego sprawy, Sąd pierwszej instancji stwierdził, że dotyczy on także sytuacji, w jakiej znalazła się odwołująca J. R. albowiem odnosi się do tych ubezpieczonych, którzy nabyli prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r.

W dalszej części swoich rozważań Sąd pierwszej instancji przedstawiając stanowisko organu rentowego odnośnie skutków wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. podkreślił, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmawiał emerytom wypłaty emerytur zawieszonych w okresie od 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r..

Biorąc jednakże pod uwagę fakt, iż po wydaniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego brak było przepisów stanowiących podstawę wypłaty emerytur zawieszonych w okresie od dnia 1 października 2011r. do dnia 21 listopada 2012r., a wyrok Trybunału Konstytucyjnego odnosił się do grupy społecznej, w stosunku do której szczególna ochrona ze strony państwa jest zasadna, Rada Ministrów RP uznała za właściwe, podjęcie działań legislacyjnych zmierzających do minimalizacji negatywnych skutków działania niekonstytucyjnej regulacji (uzasadnienie projektu ustawy). W konsekwencji tych działań uchwalona została ustawa z dnia 13 grudnia 2013 r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011r. do dnia 21 listopada 2012r. (Dz. U. z 2014r. poz. 169).

Sąd wskazał, że zgodnie z art. 2 tej ustawy, emerytura, o której mowa w art. 1, zwana dalej "zawieszoną emeryturą", przysługuje emerytowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) nabył prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011r.;
- 2) jego prawo do emerytury zostało zawieszane na podstawie przepisów określonych w art. 1 w związku z kontynuowaniem przez niego po dniu 30 września 2011r. zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Natomiast w myśl art. 7 ust. 1 tej ustawy, wypłata zawieszanej emerytury następuje na wniosek emeryta. Zgodnie z ust. 3 powyższego artykułu, wniosek o wypłatę zawieszanej emerytury składa się do organu rentowego.

Odnosząc treść cytowanych przepisów do stanu faktycznego sprawy Sąd Okręgowy stwierdził, że ubezpieczona spełnia warunki określone w powołanych wyżej przepisach. Jest bowiem emerytką, która prawo do emerytury nabyła przed dniem 1 stycznia 2011r., a jej prawo do emerytury zostało zawieszane na podstawie przepisów określonych w art. 1 w związku z kontynuowaniem przez nią po dniu 30 września 2011r. zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą na rzecz którego wykonywała je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Odwołująca złożyła też wniosek o wypłatę zawieszanej emerytury.

Sąd zauważył, że poza wskazanymi wyżej wymogami, powyższa ustawa nie nakłada na emerytów spełnienia żadnych innych dodatkowych wymogów, w związku z czym, brak jest podstaw by ktokolwiek, w tym Zakład Ubezpieczeń Społecznych, wymagał od emerytów, spełnienia dodatkowych wymogów w tej ustawie nie wskazanych.

Z treści art. 1 oraz art. 2 tej ustawy, zdaniem Sądu pierwszej instancji wynika jednoznacznie, że emeryci mają prawo żądać wypłaty całej zawieszanej emerytury, tj. pełnej kwoty stanowiącej sumę poszczególnych, należnych im, a niewypłaconych świadczeń emerytalnych za wszystkie miesiące okresu od dnia 1 października 2011r. do dnia 21 listopada 2012 r.

Według Sądu, ustawa nie nakłada też na emerytów obowiązku złożenia stosownego wniosku w określonym terminie i nie przewiduje rozwiązania, jakie zostało przewidziane w art. 135 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS - nie uzależnia wznowienia wypłaty zawieszanej emerytury od daty złożenia wniosku.

Sąd Okręgowy podkreślił, że przepisy powyższej ustawy regulują jedną konkretną kwestię i zostały powołane w jednym konkretnym celu, tj. w celu minimalizacji negatywnych skutków działania niekonstytucyjnej regulacji. Dlatego też należy uznać, że przepisy powyższej ustawy, są przepisami szczególnymi w stosunku do przepisów powoływanych przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji oraz w toku postępowania przed Sądem. Sąd zaznaczył przy tym, że gdyby zaakceptować stanowisko organu rentowego, to osiągnięcie celu ustawy, czyli minimalizacji negatywnych skutków działania niekonstytucyjnej regulacji byłoby trudne, jeśli nie niemożliwe do osiągnięcia.

W ocenie Sądu Okręgowego, słuszna jest też uwaga odwołującej o braku konsekwencji organu rentowego albowiem nawet w sytuacji uznania, że powołane przez organ rentowy przepisy mają w niniejszej sprawie zastosowanie, to wydając decyzję z dnia 5 września 2013 r. organ rentowy dał do zrozumienia, że w stosunku do decyzji z dnia 28 września 2011r. zachodzą podstawy wznowienia. Skoro zatem zdaniem organu rentowego istniały podstawy wznowienia, co jest równoznaczne z brakiem podstaw do wydania decyzji z dnia 28 września 2011r. o wstrzymaniu wypłaty emerytury, to za niekonsekwentne należy uznać stanowisko organu rentowego, że odwołującej należy się tylko część zawieszanej, niewypłaconej emerytury, a nie jej całość.

Z tych względów i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

Apelację od tego wyroku złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W..

Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu:

- naruszenie prawa materialnego poprzez błędną jego interpretację i niewłaściwe zastosowanie, a w szczególności ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r. (Dz. U. z 2014 r. poz. 169), przepisu art. 129 ust. 1, art. 135 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153 z 2009 r., poz. 1227 ze zm.) oraz

- przepisów postępowania, t.j. art. 233 § 1 k.p.c. przez zbyt swobodną ocenę zebranego materiału dowodowego, przez uznanie, że w niniejszej sprawie ma zastosowanie uregulowanie wynikające z orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. sygn. akt K2 / 12 (Dz. U 2012, poz. 1285), skutkujące podjęciem wypłaty zawieszanej emerytury za okres od dnia 22 listopada 2012 r. do dnia 31 lipca 2013 r.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że nie podziela stanowiska Sądu Okręgowego wyrażonego w uzasadnieniu skarżonego wyroku, że w wyniku orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., ubezpieczona ma prawo do wypłaty zawieszanej emerytury za cały okres, w którym świadczenie to było zawieszone, bowiem narusza to wskazane przepisy prawa jak również pozostaje w sprzeczności z treścią zebranego materiału dowodowego.

Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. opublikowane w dniu 22 listopada 2012 r. odnosi się do tych świadczeń emerytalnych, których wpłata była zawieszona okresie od dnia 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r., wynika to również z przepisów ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r. (Dz. U. z 2014 r., poz. 169).

Nadto skarżący wskazał, że ubezpieczona nie złożyła zgodnie z art. 145a k.p.a., w terminie jednego miesiąca od daty publikacji orzeczenia, wniosku o wznowienie postępowania, dlatego brak jest podstaw do wznowienia wypłaty od dnia 22 listopada 2012 r.

Z tych przyczyn zdaniem organu rentowego, apelacja jest uzasadniona.

Ubezpieczona J. R. złożyła odpowiedź na apelację wnosząc o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko podniosła, że argumentacja organu sprowadza się do tego, iż ubezpieczona winna złożyć wniosek o wznowienie postępowania, aby została jej wypłacona emerytura po dniu 22 listopada 2012 r. W ocenie ubezpieczonej, sam organ wskazuje, iż nie jest to jedyna droga do tego, aby ubezpieczonej została wznowiona wypłata emerytury, skoro podnosi także, iż ubezpieczonej została wznowiona wypłata emerytury, albowiem złożyła stosowny wniosek. Tym samym organ przyznaje, iż istniały co najmniej dwa rozwiązania wynikające z przepisów prawa, w oparciu o które możliwe było podjęcie wypłaty zawieszony emerytury. Nadto ubezpieczona wskazała, że nie może budzić wątpliwości stanowisko, iż możliwa była także wypłata należnego ubezpieczonej świadczenia z urzędu, skoro to z urzędu wypłata tego świadczenia została zawieszona. Zdaniem ubezpieczonej zastosowanie winien mieć tutaj na zasadzie per analogiam przepis art. 135 ust 3 w/w ustawy, zgodnie z którym jeżeli wstrzymanie wypłaty świadczeń nastąpiło na skutek błędu organu rentowego, wypłatę wznowia się poczynając od miesiąca, w którym je wstrzymano, jednak za okres nie dłuższy niż 3 lata poprzedzające bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano decyzję z urzędu o jej wznowieniu. Odwołująca się podkreśliła, że w zaistniałej sytuacji można mówić o błędzie organu rentowego albowiem wydając zaskarżoną decyzję oparł się na niekonstytucyjnych przepisach. W tej sytuacji zasadnym jest oczekiwanie, aby z chwilą ogłoszenia przedmiotowego wyroku Trybunału Konstytucyjnego organ z urzędu wznowił wypłatę zawieszony emerytury.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie albowiem podniesione w niej zarzuty okazały się uzasadnione.

W stanie faktycznym sprawy, prawidłowo ustalonym przez Sąd pierwszej instancji, jest niewątpliwe, że ubezpieczona J. R. należy do kręgu osób objętych wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, cytowanym przez Sąd Okręgowy. Niespornym także pozostaje fakt, że zaskarżona decyzja wydana została w wyniku rozpoznania wniosku ubezpieczonej z dnia 26 lutego 2014 r., w którym domagała się wypłaty emerytury zawieszony w okresie od 1 października 2011 r. do 28 sierpnia 2013 r. oraz, że w rozpoznaniu tego wniosku wydana została druga decyzja z dnia 11 kwietnia 2014 r., którą organ rentowy ustalił odwołującej się prawo do wypłaty emerytury za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2011 r. Jako podstawę tego rozstrzygnięcia wskazał przepisy ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r. w o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. (Dz.U. z 2014 r., poz. 169).

Przedmiotem sporu natomiast pozostawała ocena uprawnień J. R. do wypłaty emerytury zawieszony na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS za okres od 22 listopada 2012 r. do 31 lipca 2013 r.

Organ rentowy zaskarżoną decyzją odmówił bowiem ubezpieczonej prawa do wypłaty przedmiotowego świadczenia wskazując, że brak jest podstaw prawnych do dokonania takiej wypłaty ponieważ odwołująca nie złożyła skargi o wznowienie postępowania w terminie określonym w art. 145a k.p.a., t.j. w terminie miesiąca od ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K2/12.

W rezultacie zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy posiadała ocena uprawnień J. R. do spornej wypłaty emerytury przy uwzględnieniu stanu prawnego będącego skutkiem wskazanego wyżej wyroku Trybunału

Konstytucyjnego oraz powołanej wyżej ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r.

Kwestia ta była przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego, jednakże wysnute wnioski, w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie zasługują na akceptację.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., cytowanego przez Sąd pierwszej instancji, wskazać należy, że wyrok ten sam w sobie nie spowodował uchylecia decyzji z dnia 28 września 2011 r. zawieszającej ubezpieczonego prawo do emerytury i wstrzymującej wypłatę świadczenia od dnia 1 października 2011 r. z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia u tego samego pracodawcy na rzecz którego wykonywała je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Wyrok ten mógł być natomiast, stosownie do treści art. 190 ust. 4 Konstytucji RP podstawą wznowienia postępowania administracyjnego.

Zauważyć przy tym należy, że na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych wznowienie postępowania przed organem rentowym uregulowane jest w art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz w art. 83a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (obecnie tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r., poz. 121). Regulacje prawne zawarte w tych przepisach dotyczą jednak innej materii, tj. ponownego ustalenia prawa, wysokości świadczenia lub zobowiązania, stwierdzonego prawomocną decyzją Zakładu, o ile zajdą okoliczności wskazane w tych przepisach, tj. zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawnione okoliczności istniejące przed wydaniem decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Prawo ubezpieczeń społecznych nie przewiduje w ogóle możliwości wznowienia postępowania przed organem rentowym na skutek wydania wyroku przez Trybunał Konstytucyjny. W tej sytuacji, stosownie do treści art. 123 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zastosowanie znajdują przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, przewidujące możliwość wznowienia postępowania na skutek wydania wyroku przez Trybunał Konstytucyjny. Zgodnie z art. 145a § 1 k.p.a. można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja. W tej sytuacji skargę o wznowienie postępowania wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (art. 145a § 2 k.p.a.).

Odnosząc treść cytowanego przepisu do okoliczności faktycznych rozpoznawanej sprawy, należy zgodzić się z apelującym, że ubezpieczona nie zachowała wskazanego terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Wniosek o wypłatę emerytury zawieszanej w okresie od 1 października 2011 r. do 28 sierpnia 2013 r. złożyła dopiero w dniu 26 lutego 2014 r.

W rezultacie nie było podstaw do wznowienia postępowania i uchylecia decyzji z dnia 28 września 2011 r. i uwzględnienia roszczeń ubezpieczonej.

Stanowisko Sądu pierwszej instancji jakoby organ rentowy wydając decyzję w dniu 5 września 2013 r. „dał do zrozumienia, że w stosunku do decyzji z dnia 28 września 2011 r. zachodzą podstawy wznowienia”, nie znajduje uzasadnienia w treści wskazanej decyzji. Decyzja ta zatytułowana „o wznowieniu i przeliczeniu emerytury” wydana została bowiem w rezultacie złożenia przez ubezpieczonego świadectwa pracy potwierdzającego rozwiązanie stosunku pracy z uwzględnieniem zasad określonych w art. 135 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Podstawą wypłaty emerytury ubezpieczonej za okres od 22 listopada 2012 r. do 31 lipca 2013 r., zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie może być, wbrew odmiennemu stanowisku Sądu pierwszej instancji, ustawa z dnia 13 grudnia 2013 r. w o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r.

Trafnie bowiem apelujący podnosi, że wymieniona ustawa dotyczyła wyłącznie emerytur zawieszonych w wymienionym okresie. Do takiego wniosku prowadzi analiza przepisów ustawy, w tym w szczególności jej art. 1 i 4 ust. 1.

Pierwszy z wymienionych przepisów określający zakres przedmiotowy ustawy stanowi, że ustawa określa zasady ustalenia i wypłaty emerytury, do której prawo zostało zawieszane na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 291, poz. 1707 oraz z 2012 r. poz. 1285) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440, 1717 i 1734), zwanej dalej "ustawą o emeryturach i rentach z FUS", w okresie od dnia 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r.

Z kolei art. 4 ust. 1 stanowi, że w celu obliczenia kwoty zawieszanej emerytury sumuje się emerytury w wysokości, w jakiej przysługiwałyby w okresie, o którym mowa w art. 1, z uwzględnieniem ich waloryzacji.

Jak zatem wynika z brzmienia cytowanych przepisów, w tym w szczególności z brzmienia art. 4 ust. 1, do którego to przepisu Sąd pierwszej instancji w żaden sposób się nie ustosunkował, omawiana ustawa reguluje wyłącznie wypłatę emerytur zawieszonych za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r.

Taka treść przepisów ustawy znajduje potwierdzenie w uzasadnieniu jej projektu, do którego też, ale w innym zakresie, odwołał się Sąd pierwszej instancji.

I tak w uzasadnieniu projektu ustawy odnoszącego się do jej art. 4 stwierdza się, że „przedkładany projekt w art. 4 reguluje także sposób obliczania zawieszanej emerytury. Kwota ta ma stanowić sumę zawieszonych emerytur, które podlegały zawieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r.”.

Takie rozumienie przepisów omawianej ustawy w sposób jednoznaczny potwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2014 r., III UZP 3/13 (LEX nr 1455747) stwierdzając, że „ustawa ta stanowi bez wątpienia reakcją Parlamentu RP na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12 i co wynika z jej art. 1 jest "klasycznym" przykładem regulacji o charakterze epizodycznym, określającym zasady ustalenia i wypłaty emerytury, do której prawo zostało zawieszane na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 291, poz. 1707 oraz z 2012 r. poz. 1285) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440, 1717 i 1734), w okresie od dnia 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r.”. Dalej Sąd Najwyższy odnosząc się do zawartych w ustawie regulacji dotyczących prawa do odsetek stwierdza, że „w art. 4 ust. 2 stanowi ..., iż kwota zawieszanej emerytury, obliczona w sposób określony w ust. 1 (czyli jako suma emerytur w wysokości, w jakiej przysługiwałyby w okresie, o którym mowa w art. 1, to znaczy w okresie od dnia 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r., z uwzględnieniem ich waloryzacji), przysługuje wraz z odsetkami ustalonymi w wysokości odsetek ustawowych, określonej przepisami prawa cywilnego, a w ust. 3 tego przepisu, że odsetki, o których mowa w ust. 2, przysługują do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy”.

W rezultacie omawiana ustawa, wbrew odmiennemu rozstrzygnięciu Sądu pierwszej instancji, nie mogła stanowić podstawy do wypłaty świadczenia za okres od 22 listopada 2012 r. do 31 lipca 2013 r., a to oznacza konieczność zmiany zaskarżonego wyroku zgodnie z wnioskiem apelacji.

Odnosząc się do stanowiska ubezpieczonej zawartego w odpowiedzi na apelację podnieść należy, iż nieuprawniony jest prezentowany tam pogląd, że wypłatę świadczenia za okres podany w zaskarżonej decyzji uzasadniał przepis art. 135 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, który to stanowi, że jeżeli wstrzymanie wypłaty świadczeń nastąpiło na skutek błędu organu rentowego, wypłatę wznawia się poczynając od miesiąca, w którym je wstrzymano, jednak za okres nie dłuższy niż 3 lata poprzedzające bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano decyzję z urzędu o jej wznowieniu.

Wskazane przez ubezpieczoną uwagi dotyczące rozumienia błędu organu rentowego, nie znajdują zastosowania w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy. Błąd organu rentowego nie obejmuje bowiem sytuacji, w której organ rentowy (w chwili wydania decyzji) działa na podstawie niebudzących wątpliwości interpretacyjnych przepisów ustawy, które bez wątplenia korzystają z domniemania konstytucyjności aż do chwili uznania ich przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodne z Konstytucją. Decyzja wydana w takich warunkach nie może też być uznana za bezprawną, gdyż podstawa prawna do jej wydania odpadła dopiero po ogłoszeniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego (vide: postanowienie Sądu Najwyższego w sprawie III UZP 3/13, powołane wyżej).

Mając te wszystkie względy na uwadze i na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.